

Sygn. akt IX Ka 1773/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Babilon- Domagała

Sędziowie: SO Krzysztof Sójka

SO Andrzej Ślusarczyk (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 roku

sprawy P. H.

oskarżonego o przestępstwo z art.178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu

z dnia 12 września 2013 roku sygn. akt II K 205/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie punktu III i IV w ten sposób, że:

1. na zasadzie art. 42 § 2 i art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;
2. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza okres zatrzymania w okresie od 11 marca do 12 marca 2013 roku przyjmując, iż jeden dzień pozbawiania wolności jest równoważny dwóm stawkom grzywny i karę te uznaje za wykonaną do wysokości 4 (czterech) stawek;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt. IX Ka 1773/13

UZASADNIENIE

P. H. został oskarżony o to, że w dniu 11 marca 2013 roku w miejscowości S. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy m-ki K. (...) o nr rej. (...) -E-765 znajdując się w stanie nietrzeźwości posiadając I - 0,26 mg/l, II - 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu wyrokiem z dnia 12 września 2013 roku w sprawie II K 205/13 oskarżonego P. H. w ramach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w dniu 11 marca 2013 roku w miejscowości S. woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził samochód marki K. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, tj.

przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 40 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 20 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając mu:

I. Obrazę przepisów prawa materialnego:

- art. 42 § 2 k.k. poprzez niewłaściwe orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych KAT (...) z wyłączeniem Kat C na 1 rok w sytuacji, gdy przepis mówi o zakazie prowadzenia pojazdów – określonego rodzaju a nie kategorii;

- art. 63 § 1 k.k. poprzez niewłaściwe zaliczenie na poczet kary grzywny okresu zatrzymania z dnia 11.03.2013 r. tj. jeden dzień uznając grzywnę za wykonaną do tej wysokości, w sytuacji gdy oskarżony był pozbawiony wolności w okresie od 11.03.2013r do 12.03.2013 roku to jest 2 dni i zaliczeniu podlega okres rzeczywistego pozbawienia wolności zaokrąglony do pełnego dnia;

II. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu P. H. za przypisane mu przestępstwo, poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych KAT (...) na okres 1 roku z wyłączeniem KAT C, na skutek nieuwzględnienia w sposób dostateczny wagi naruszonego przez oskarżonego obowiązku nie kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, stopnia jego naruszenia, rozmiaru zagrożenia jakie spowodował swym czynem, co czyni zasadnym twierdzenie, że tak orzeczony środek karny nie spełni swych celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego oraz nie zaspokoi potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku i zaliczenie na poczet kary grzywny okresu rzeczywistego zatrzymania oskarżonego od dnia 11.03.2013 roku do 12.03.2013 roku tj. 2 dni.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja wywiedziona przez prokuratora jest zasadna.

Z treści apelacji wynika, iż skarżący nie kwestionuje ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie stanu faktycznego, winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu. Wobec tego zbędnym jest powtarzanie rozważań Sądu I instancji w tym zakresie, poza stwierdzeniem, iż Sąd ten rozpatrzył przedmiotową sprawę w całości należycie, zgromadził wszystkie niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody, wszechstronnie je przeanalizował i wyprowadził z nich trafne wnioski, które posłużyły do trafnego rozstrzygnięcia. Ustalenia Sądu Rejonowego w tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela. Nie budzi również zastrzeżeń Sądu Okręgowego wysokość orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny.

W ocenie Sądu Okręgowego słusznie kwestionuje prokurator rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Podkreślić należy, iż zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych mogą być objęte pojazdy określonego rodzaju (art. 42 § 1k.k.), wszelkie pojazdy lub pojazdy określonego rodzaju (tak art. 42 § 2 k.k.). W wypadku orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju sąd ma obowiązek dokładnego określenia, o jakie pojazdy chodzi.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego P. H. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych KAT (...) z wyłączeniem pojazdów KAT C na okres 1 roku. Zdaniem Sądu Odwoławczego o ile nie budzi zastrzeżeń okres na jaki orzeczono przedmiotowy środek karny to jednak nie można się zgodzić z Sądem Rejonowym co do zakresu orzeczenia tegoż środka.

Słusznie podnosi prokurator w złożonej apelacji, iż Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów lub pojazdów określonego rodzaju, a nie kategorii uprawniających do prowadzenia pojazdów, dlatego też Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia prawa materialnego określając nie rodzaj poszczególnych pojazdów podlegających zakazowi i wyłączonych spod tegoż zakazu lecz wskazując kategorie uprawniające do prowadzenia pojazdów.

W ocenie Sądu Okręgowego właściwie wskazuje prokurator, iż wyłączenie spod zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych pojazdów mechanicznych objętych KAT C pozostaje w sprzeczności z istotą przepisu art. 42 § 2 k.k. którą jest wyeliminowanie z ruchu drogowego jego nietrzeźwych uczestników, a tym samym zabezpieczenie innych uczestników ruchu drogowego przed realnym zagrożeniem stwarzanym przez takich kierowców.

Nie można się zgodzić z Sądem Rejonowym w zakresie w jakim wskazuje, iż za skorzystaniem przez oskarżonego z dobrodziejstwa wyłączenia spod zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi określonego rodzaju pojazdów przemawia fakt, iż oskarżony P. H. pomaga ojcu w prowadzeniu gospodarstwa rolnego, jest niekarany i ma dobrą opinię w miejscu zamieszkania.

Zdaniem Sądu Okręgowego sytuacja rodzinna oskarżonego nie jest takiego rodzaju aby przemawiała za podjęciem takiego rozstrzygnięcia.

Ponadto należy podkreślić, iż obowiązek orzeczenia wobec nietrzeźwego sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, uczestniczącego w ruchu, środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, ściśle sprzęgnięty jest z celem, jaki zakaz ten ma realizować. Chodzi najpierw o cele, które zakaz ma osiągnąć wobec oskarżonego, przede wszystkim cele zapobiegawcze, wysunięte przed cele wychowawcze (wyrok SN z 04.04.2007 w sprawie III KK 14/07).

Za oczywiste uznać zatem należy, że przy orzekaniu w przedmiocie środków karnych sąd winien mieć na uwadze przede wszystkim ich funkcję prewencyjną, odpowiadającą intencjom ustawodawcy. Nie ulega też wątpliwości, że celem regulacji zawartej w art. 42 § 2 k.k., obligującej do orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów jest czasowe wyeliminowanie z ruchu sprawcy, jako kierowcy tego rodzaju pojazdu, który prowadził w stanie nietrzeźwości.

Zdaniem Sądu Odwoławczego słusznie podnosi skarżący, iż wyłączenie spod zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określonej kategorii pojazdów nie spełnia w stosunku do oskarżonego ani funkcji ani celów, o których mowa w przepisie art. 42 § 2 k.k. Nie należy zapominać o tym, iż oskarżony świadomie naruszył jedną z podstawowych zasad ruchu drogowego tj. poruszał się pojazdem w stanie nietrzeźwości. W takiej sytuacji wyłącznie orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przyczyni się do wzmocnienia oddziaływania kary i z pewnością nie będzie dla oskarżonego zbyt dotkliwe. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowany środek karny uświadomi oskarżonemu wagę naruszonych przez niego reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym i wdroży go do ich przestrzegania w przyszłości.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uwzględniając zarzuty apelacji w tym zakresie zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż na zasadzie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

W ocenie Sądu Okręgowego zasługuje na uwzględnienie, podnoszony w apelacji przez prokuratora zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 63 § 1 k.k. poprzez niewłaściwe zaliczenie na poczet orzeczonej oskarżonemu kary grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie. Konieczna stała się w tym zakresie zmiana zaskarżonego wyroku.

Jak wynika z protokołu zatrzymania osoby znajdującego się na karcie 10 akt sprawy oskarżony P. H. został zatrzymany w dniu 11 marca 2013 roku, zaś zwolniony w dniu 12 marca 2013 roku. A zatem był pozbawiony wolności przez 2 dni. W takiej sytuacji okres ten należy mu zaliczyć na poczet orzeczonej kary grzywny. Sąd Odwoławczy, przychylając się w tym względzie do argumentów prokuratora uznając, iż rzeczywiście P. H. był pozbawiony wolności w dniach do 11 do 12 marca 2013 roku, a nie jak wskazał Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku jedynie w dniu 11 marca 2013 roku

zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w dniach od 11 marca do 12 marca 2013 roku, przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom grzywny i karę tę uznał za wykonaną do wysokości 4 stawek.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok jak w części dyspozytywnej orzeczenia, w pozostałym zakresie utrzymując go w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za II instancję Sąd oparł o przepisy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia.

SSO A. Babilon Domagała SSO A. Ślusarczyk SSO K. Sójka